

РЕШЕНИЕ

№ 286

гр. София, 14.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 1-ВИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на двадесет и втори февруари през две хиляди двадесет и четвърта годИ. в следния състав:

Председател: Елизабет Петрова

Членове: Катерина Рачева
Михаил Малчев

при участието на секретаря Теодора Т. Ставрева
като разгледа докладваното от Михаил Малчев Въззивно гражданско дело № 20231000502953 по описа за 2023 годИ.

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

С решение от 07.06.2023 г. по гр. д. №6327/2022 г. по описа на Софийски градски съд, е признато на основание чл. 439, във вр. с чл. 124, ал. 1 ГПК по иска предявен от И. Г., ЕГН *****, срещу А. Д. Ш., ЕГН *****, че ищецът не дължи на ответника, поне считано от 18.06.2010 г., сумата от 146 535 лева, ведно със законната лихва, считано от 27.05.2011 г. до окончателното ѝ изплащане, представляваща част от задължение по запис на заповед от 23.12.2008 г., присъдена с влязло в сила решение № 4687 от 12.07.2018г. по гр. дело № 6839/2011г. на СГС, потвърдено с решение № 1022 от 20.05.2020 г. по гр.д. №48/2019г. на САС, за която сума е издаден изпълнителен лист от 28.07.2020 г., въз основа на който е образувано изп. дело № 202007810400702 по описа на ЧСИ Г. Д., като е отхвърлена претенцията за горницата до пълния предявен размер от 155 891,40 лева, разноските от 9 356,40 лева, сторени пред СГС и САС (в. гр. дело № 48/2019г. на САС и гр. д. № 6839/2011 г. на СГС), като неоснователна.

Посоченото решение е обжалвано от ответника в първоинстанционното производство - А. Д. Ш., действащ чрез процесуалния си представител, в неизгодната за него уважителна част – в частта му, с която е признато за установено, че ищецът не дължи на ответника, поне считано от 18.06.2010 г., сумата от 146 535 лева, ведно със законната лихва, считано от 27.05.2011 г. до окончателното ѝ изплащане. Във въззивната жалба се излагат подробни

съображения, че решението в обжалваната част е неправилно, незаконосъобразно, необосновано, постановено в несъответствие със събраните доказателства. Поддържа се, че първоинстанционният съд се е произнесъл по един недопустим иск. Заявява се, че не са налице нововъзникнали факти, настъпили след приключване на съдебното дирене, в производството, по което е издадено изпълнителното основание, поради което искът с правно основание чл. 439 ГПК е недопустим. Оспорва се като неправилен изводът на СГС, че е осъществено прихващане в изпълнителното производство. Посочва се, че направеното възражение за прихващане няма как да бъде прието за нововъзникнал факт. Изтъква се, че предявеният иск е недопустим и поради липсата на правен интерес, тъй като са налице висящи изпълнителни производства между страните. Твърди се, че решението е неправилно и поради незачитане на отправено основателно възражение за погасяване по давност на вземането на ищцата. Моли се решението да бъде обезсилено, респективно отменено в обжалваната част, а предявеният иск да бъде изцяло отхвърлен. Прави се искане да се присъдят направените пред двете инстанции съдебни разноски.

В установения от закона срок, въззиваемата и ищца в първоинстанционното производство – И. Г., действаща чрез процесуалния си представител, е депозирала отговор на въззивната жалба и съответно насрещна въззивна жалба. Ето защо предмет на настоящото въззивно производство е и депозираната по реда на чл. 263, ал. 2 ГПК и насрещна въззивна жалба срещу отхвърлителната част от решение от 07.06.2023 г., с която е отхвърлена исковата претенция за горницата до пълния предявен размер от 155 891,40 лева, разноските от 9 356,40 лева, сторени пред СГС и САС (в. гр. дело № 48/2019г. на САС и гр. д. № 6839/2011 г. на СГС). В насрещната въззивна жалба се развират съображение, че погрешно СГС е приел, че към датата на постановяването на определение №269/26.04.2021 г. на ВКС по т. дело №1768/2020 г. активното вземане на И. Г. е било погасено по давност. В тази насока се посочва, че тя обективно не е можела да се снабди с обратен изпълнителен лист по ч. гр. дело № 49629/2009 г. на СРС, 45-и с-в, заради висящността на иска по чл. 422 от ГПК относно вземането на А. Ш. - 26.10.2017 г. Освен това се заявява, че необжалването на разпореждането за издаване на обратния изпълнителен лист в полза на И. Г., представлява извънсъдебно признание на вземането по него от страна на А. Ш., което е прекъснало давностния срок. Моли се да бъде уважен предявеният иск в пълния му претендиран размер.

С отговора на въззивната жалба, депозиран от И. Г., действаща чрез процесуалния си представител, тя се оспорва като неоснователна. Изтъкват се подробни съображения за законосъобразност на уважителната част от съдебното решение. Моли се да се остави без уважение въззивната жалба.

Въззивните жалби – първоначалната такава и насрещната, са допустими, отговарят на изискванията на чл. 260 - чл. 263 ГПК, подадени са в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК, съответно по чл. 263, ал. 2 ГПК, от активно

легитимирани страни в процеса против решение, подлежащо на въззивно обжалване, поради което следва да бъдат разгледани по същество.

Съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част.

Първоинстанционното решение е валидно и допустимо.

СОФИЙСКИЯТ АПЕЛАТИВЕН СЪД, след преценка на изложените от страните твърдения, доводи и възражения и на доказателствата по делото, съобразно разпоредбата на чл. 235 ГПК, приема следното:

Софийски градски съд е бил сезиран с отрицателен установителен иск с правно основание чл. 439, ал. 1 ГПК, по силата на който И. Г. иска да бъде признато по отношение на А. Д. Ш., че не му дължи: **сумата** от 146 535 лева, ведно със законната лихва, считано от 27.05.2011 г. до окончателното ѝ изплащане, представляваща част от задължение по запис на заповед от 23.12.2008 г., присъдена с влязло в сила решение № 4687 от 12.07.2018 г. по гр. дело № 6839/2011 г. на СГС, за която сума е издаден изпълнителен лист от 28.07.2020 г., въз основа на който е образувано изп. дело № 202007810400702 по описа на ЧСИ Г. Д.; **сумата** в общ размер на 9 356,40 лева, представляваща такси и разноски, присъдени му с изп. лист от 13.05.2021 г., издаден от СГС по гр.д. № 6839/2011г. за сумата от 6 011.40 лева и изпълнителен лист от 26.04.2022 г., издаден от по гр.д. № 6839/2011г. за сумата от 3 345 лева; **сумата** на начислените в нейна тежест такси и разноски за събирането на вземането в производството по изп. дело № 202007810400702 по описа на ЧСИ Д., поради погасяването на тези суми чрез извършено с исковата молба прихващане с нейно насрещно вземане към А. Д. Ш. за сумата от общо 183 131.65 лева, за която е издаден на 16.11.2020 г. обратен изпълнителен лист по ч. гр.д. № 49629/2009 г. по описа на СРС, 45-и състав, изплатена в полза на вискателя А. Д. Ш. в рамките на изп. дело №20108530400210 на ЧСИ А. Д. на отпаднало основание, до размера на по-малкото от двете вземания.

Въззивният съд е обвързан само от наведените във въззивните жалби доводи за неправилност на първоинстанционното решение – арг. чл. 269, изр. 2 ГПК, поради което следва да се произнесе само в пределите на релевираните доводи, а служебно, само когато неправилно е приложена императивна материалноправна разпоредба.

От приетите в първоинстанционното производство доказателства се установява следната фактическа обстановка:

Безспорно е между страните, че на 06.11.2009 г. А. Ш. е депозирал заявление за издаване на заповед за незабавно изпълнение и изпълнителен лист въз основа на документ по чл. 417, т. 9 ГПК за вземане в размер на 293 070 лв., дължимо от И. Г. по издаден от нея запис на заповед от 23.12.2008 г., ведно със законна лихва върху главницата от датата на подаване на заявлението – 06.11.2009 г. до изплащане на вземането. По заявлението по чл. 417 ГПК на А. Ш. е образувано е ч. гр. д. № 49629/2009 г. по описа на

СРС, 45-и състав. С разпореждане от 11.11.2009 г. СРС е отхвърлил заявлението за издаване на заповед за незабавно изпълнение. Това разпореждане е обжалвано пред СГС, като по образуваното ч. гр. д. № 1193/2010 г. е отменено разпореждането на СРС и е постановено да се издаде заповед за незабавно изпълнение и изпълнителен лист въз основа на документ по чл. 417, т. 9 ГПК и изпълнителен лист по заявлението на А. Ш.. В тази насока в полза на А. Ш. е издаден на 11.02.2010 г. изпълнителен лист за вземането в размер на **293 070 лв.**, дължимо от И. Г. по издаден от нея запис на заповед от 23.12.2008 г., ведно със законна лихва върху главницата от датата на подаване на заявлението – 06.11.2009 г. до изплащане на вземането, както и за 8 921.41 лева – сторени разноски по заповедното производство.

Въз основа на издадения изпълнителен лист от 11.02.2010 г. е образувано от вискателя А. Ш. изп. дело № 20108530400210 по описа на ЧСИ Г. Д. срещу длъжника И. Г.. По изпълнителното дело от продаден на публична продава имот на длъжника е получената сума в размер на 189 715 лева. В периода от 15.05.2010 г. до 18.06.2010 г. в полза на вискателя А. Ш. е изплатена сума в общ размер на 183 131,65 лева, от която 8 921.41 лева са съдебни разноски; 3500 лева са адвокатско възнаграждение; 258 лева - авансови такси на ЧСИ и такси по изпълнението и 170 452.24 лева - вземане за главница.

На 07.04.2010 г. И. Г. е предявила възражение по реда на чл. 423 ГПК срещу издадената заповед за незабавно изпълнение и изпълнителен лист въз основа на документ по чл. 417, т. 9 ГПК по ч. гр. д. № 49629/2009 г. по описа на СРС, 45-и състав. С определение от **18.05.2010 г.** по ч. гр. д. № 5424/2010 г. по описа на СГС, съдът е приел възражението на И. Г. по чл. 423 ГПК, като е обезсилител заповедта и издадения изпълнителен лист от 11.02.2010 г. Причината да бъде обезсилена издадената заповед за незабавно изпълнение и издадения изпълнителен лист от 11.02.2010 г. е липсата на обичайно местопребиваване на длъжника И. Г. на територията на Република България към момента на подаване на заявлението по чл. 417 ГПК съгласно действащата към този момент редакция на чл. 423, ал. 1, т. 2 ГПК. Определението на СГС не е подлежало на обжалване, макар в него да е посочено нещо различно. Това е мотивирало А. Ш. да го стори безуспешно, което е видно от определение № 826/26.11.2010 г. на ВКС, ч. гр. д. № 888/2010 г. и определение № 174 от 07.03.2011 на ВКС, I т. о. по ч. т. д. № 50/2011 г., което неговите частни жалби са оставени без разглеждане.

С определение от 11.04.2011 г. по гр. д. № 49629/2009 г. по описа на СРС, 45-и състав, районният съд е дал следните указания на заявителя А. Ш.: че спира изпълнително дело № 20108530400210 на ЧСИ Д. и че следва да се предяви иск и да довнесе държавна такса от 5 861.40 лева.

На 27.05.2011 г. А. Ш. предявява пред СГС иск с правно основание чл. 422, ал. 1, във вр. с чл. 415 ГПК (заповедно производство - ч. гр. д. № 49629/2009 г. по описа на СРС) по отношение на вземането по записа на

заповед от 23.12.2008 г., издаден от И. Г. в негова полза. Претенцията е да се установи по отношение на ответника, че дължи сумата от 293 070 лева, ведно със законната лихва, считано от 06.11.2009 г. Образувано е гр.д. № 6839/2011г. по описа на СГС, като първото о.с.з. е насрочено на 24.10.2012 г. Заповедното производство е приложено към исковото. Проведени са няколко открити съдебни заседания. С определение от 19.10.2017 г. на ищеца А. Ш. са дадени указания от съда да конкретизира правния си интерес и да довнесе държавна такса в размер от 5 861,40 лева (1/2 от 4 % от претендираната сума). В мотивите се сочи, че самият ищец твърди, че заповедта е обезсилена. С уточнение от 30.10.2017 г. е посочено, че искът е осъдителен и то за пълния размер (293 070 лева), а законната лихва, се претендира от 06.11.2009 г. С резолюция от 07.11.2017 г. уточнението е допуснато. Държавната такса не е заплатена и с допълнителна молба, видно от протокол от 07.03.2018 г., искът е изменен, а именно като частичен осъдителен за 1/2 част от дължимата сума по записа на заповед. В проведеното последно открито съдебно заседание по делото на **07.03.2018 г.** процесуалният представител на ответника И. Г., в което съдебно заседание е отсъствал ищеца и неговия процесуален представител, е поискал при условията на евентуалност съдът да отхвърли иска като съобрази заплатената от И. Г. сума по изп. дело № 20108530400210 по описа на ЧСИ Г. Д. в общ размер на **183 131.65 лева**, за което е представил удостоверение от съдебния изпълнител. По делото е постановено решение № 4687 от 12.07.2018 г., с което искът е уважен изцяло (за 1/2 част от сумата, предмет на записа на заповед). В мотивите на решението е прието, че не следва да бъде зачетено възражение за прихващане на И. Г., тъй като сумата не била ликвидна, а И. Г. е можела да реализира правата си по реда на чл. 422, ал. 3, във вр. с чл. 245, ал. 3 ГПК. Това решение е обжалвано от И. Г., като с решение № 1022 от 22.05.2020 г. по гр. д. № 48/2019г. по описа на САС първоинстанционното решение е потвърдено. ВКС не е допуснал до касационно обжалване решение № 1022 от 22.05.2020 г. по гр. д. № 48/2019г. по описа на САС, това е видно от определение № 269/26.04.2021 г. на ВКС по т. д. № 1768/2020 г. на I т. о. С изпълнителен лист от 28.07.2020 г. по гр. д. № 48/2019 г. по описа на САС И. Г. е осъдена да заплати на А. Ш. сумата от 146 535 лева, ведно със законната лихва, считано от 27.05.2011 г. С изпълнителен лист от 13.05.2021 г. по гр.д. № 6839/2011 г. по описа на СГС И. Г. е осъдена да заплати сумата от 6 011.40 лева – съдебни разноски по делото. С изпълнителен лист от 26.04.2022 г. по гр. д. № 6839/2011 г. по описа на СГС тя е осъдена да заплати на А. Ш. още сумата от 3 345 лева – съдебни разноски.

На 29.09.2020 г. по молба на А. Ш. е образувано изпълнителното производство по изп. дело № 702/2020 г. пред ЧСИ Г. Д. с рег. № *** и район на действие СГС, въз основа на изпълнителен лист от 28.07.2020 г., издаден въз основа на осъдително решение на въззивната инстанция по гр. дело № 48/2019 г. на АС - София за заплащане от длъжника И. Г. на сумата от 146535 лева, представляваща част от задължение общо в размер на 293070 лева по запис на заповед 23.12.2008 г., заедно със законната лихва върху тази сума от

27.05.2011 г. до окончателното ѝ изплащане. Съдебният изпълнител е изпратил покана за доброволно изпълнение до длъжника И. Г., която ѝ е връчена чрез пълномощник на 03.11.2020 г. В дадения ѝ срок за доброволно изпълнение от нея е постъпила молба от **17.11.2020 г.**, с която е направила искане за прекратяване на изпълнителното производство поради погасяване на вземането на вискателя А. Ш. въз основа на направено от нея преди образуване на изпълнителното производство, а и с молбата, компенсационно изявление с нейно вземане по гр. дело № 49629/2009 г. на СРС, 45-ти състав, поради получаване на суми по допуснато предварително принудително изпълнение въз основа на обезсилени заповед за изпълнение по чл. 417 от ГПК и изпълнителен лист. Същите са обезсилени с влязло в сила на 07.03.2011 г. определение по чл. 423 от ГПК, постановено по гр. дело № 5424/2010 г. на СГС. Въведени са също възражения за погасяване на вземането на вискателя и поради изтекъл срок на погасителна давност. Препис от молбата 17.11.2020 г. е връчен на вискателя А. Ш., който е изразил становище за неоснователност на искането поради липса на ликвидност на претендираното от длъжника вземане и на компетентност на съдебния изпълнител да се произнася по направено възражение за прихващане в изпълнителното производство. На 04.12.2020 г. съдебният изпълнител е отказал да прекрати изпълнителното производство, като жалбата по чл. 435 от ГПК срещу така постановения от него отказ е оставена без уважение с решение от 23.03.2021 г., постановено по гр. дело № 905/2021 г. на СГС.

Преди произнасянето от компетентния окръжен съд с молба от 19.01.2021 г. длъжникът И. Г., чрез процесуалния си представител, е поискала отново прекратяване на изпълнителното производство поради погасяване на вземането на вискателя с прихващане с нейното вземане по издадения ѝ по гр. дело № 49629/2009 г. на СРС изпълнителен лист от **16.11.2020 г.**, приложен към молбата. Последният е издаден на основание 245, ал. 3 ГПК въз основа на **разпореждане от 13.11.2020 г.** по гр. дело № 49629/2009 г. на СРС общо за сумата **183131.65 лева**, принудително събрана по изп. дело № 210/2010 г. по описа на ЧСИ А. Д., образувано въз основа на обезсилените заповед за изпълнение по чл. 417 ГПК и изпълнителен лист по същото заповедно производство.

По искане на И. Г. по реда на чл. 245, ал. 3 ГПК е постановено разпореждане от **13.11.2020 г.** по ч. гр. д. № 49629/2009 г. по описа на СРС, 45-и състав, с което е постановено да се издаде обратен изпълнителен лист срещу А. Ш. за сумата от общо 183 131.65 лева, изплатена в полза на вискателя А. Д. Ш. в рамките на изп. дело №20108530400210 на ЧСИ А. Д. на отпаднало основание – обезсилена заповед за изпълнение и изпълнителен лист по реда на чл. 423 ГПК с определение от 18.05.2010 г. по ч. гр. д. № 5424/2010 г. по описа на СГС. На **16.11.2020 г.** е издаден обратен изпълнителен лист по ч. гр. д. № 49629/2009 г. по описа на СРС в полза на И. Г. срещу А. Ш. за сумите от: 8 921.41 лева; 3 500 лева; 258 лева; 170 452.24 лева, или общо: 183 131.65 лева по реда на чл. 245, ал. 3 ГПК.

Въз основа на молба от И. Г. от **19.01.2021 г.** е образувано изпълнително дело № 20217810400043 по описа ЧСИ Г. Д., за събиране на вземане по издаден в нейна полза изпълнителен лист от 16.11.2020 г. срещу А. Д. Ш. за сумата от 8 921, 41 лв. съдебни разноси; 3 500 лв. адвокатско възнаграждение; 258 лв. авансови такси на ЧСИ и такси по изпълнението и сумата от 170 452, 24 лв. вземане за главница, принудително събрани суми в хода на изп. дело № 20108530400210 на ЧСИ А. Д., или общо за сумата от 183 131.65 лв. С молбата за образуване на изпълнително дело е поискано налагането на заповест за притежаване от длъжника дялове в капитала на „НИМХЕЛТ“ ЕООД, както и извършването на справка относно наличието на банкови сметки и трезори и налагането на заповест върху наличностите в тях. На длъжника А. Ш. е изпратена покана за доброволно изпълнение с изх. № 00954/21.01.2021 г., за която няма данни да е била връчена, както и покана за доброволно изпълнение с изх. № 04123/17.03.2021 г., връчена на 23.03.2021 г., за сумите, предмет на издадения в полза на взыскателя изпълнителен лист, както и сумата от 3 355.58 лв. адвокатски хонорар по изпълнителното дело и 8 464.19 лв. такси. С молба от 02.02.2021 г. процесуалният представител на взыскателя е поискал налагането на обезпечителна мярка заповест върху всички суми, постъпили в полза на А. Д. Ш. в рамките на производството по изп. дело № 202007810400702 на ЧСИ Г. Д.. Наложен е заповест върху дружествените дялове на длъжника в „НИМХЕЛТ“ ЕООД. Изпратени са заповестни съобщения с изх. № 955 и 956/21.01.2021 г. до „ЦКБ“ АД и „Уникредит Булбанк“ АД.

При така установената фактическа обстановка, въззивният съд намира от правна страна следното:

Относно допустимостта на предявения иск:

Неоснователни си оплакванията на въззивника А. Ш., касаещи твърденията за недопустимост на предявения иск по чл. 439 ГПК. В тази насока изводите на първоинстанционния съд за допустимост на процесното съдебно производство са правилни.

Предмет на делото е субективното право, заявено или отричано с иска. Силата на пресъдено нещо на съдебното решение установява или отрича субективното право. По изключение решението поражда действие и по разрешените искания и възражения за право на задържане и прихващане (чл. 298, ал. 4 ГПК). По възражението за право на задържане и по възражението за прихващане съдът се произнася в решението, само ако установи съществуването на правото, заявено с иска. Разликата е в материалноправното естество на тези възражения. Първото е правоотлагащо, а второто – правопогасяващо. И двете са все отбранителни средства за защита на ответника срещу иска. С възражението за прихващане ответникът извършва изявлението за прихващане в процеса по предявения иск или се позовава на осъществения извън процеса погасителен способ. Когато възражението е неоснователно, съдът уважава иска (изцяло или частично) според заявления и

установен размер на пасивното вземане. Когато е основателно, съдът отхвърля иска (изцяло или частично) като погасен чрез прихващане до заявления и установен размер на по-малкото от насрещните вземания. Ищецът може да се снабди с изпълнителен лист за горницата от своето вземане, останала непогасена след прихващането. Решението не е изпълнително основание за непогасената част от вземането на ответника (чл. 404 ГПК). Следователно възражението за прихващане е отбранително средство, с което разполага ответникът в защитата си срещу предявения иск. То внася допълнителен предмет на делото (чл. 298, ал. 4 ГПК), но действието на решението по него не надхвърля защитата по предявения.

По възражението за прихващане съдът се произнася в диспозитива на решението, само когато възражението е основателно. С отхвърлянето на иска като погасен чрез прихващане в решението се индивидуализират пасивното, но и активното вземане по основание и размер. Съдът не се произнася по неоснователното възражение за прихващане в диспозитива на решението, зачитайки неговата характеристика на защитно средство срещу предявения иск. Съгласно т. 2 от ТР № 2 от 18.03.2022 г. на ВКС по т. д. № 2/2020 г., ОСГТК, при неоснователно възражение за прихващане силата на пресъдено нещо на съдебното решение установява несъществуването на вземането на ответника, освен ако възражението е неоснователно поради неизискуемост или некомпенсируемост. Съгласно решение №99/19.07.2022 г. по т. д. № 2395/2021 г., I т. о. на ВКС не се преклудира направено в процеса възражение за прихващане, което е било предявено, но не е разгледано по същество в предходно съдебно производство между страните. В разглеждания случай, видно от мотивите на влязло в сила решение № 4687 от 12.07.2018 г. по гр. дело № 6839/2011 г. на СГС, направеното възражение за съдебно прихващане от И. Г. на 07.03.2018 г. в проведеното последно открито съдебно заседание при условие че исковата претенция е основателна, не е прието поради липсата на ликвидност към този момент на активното вземане. Може да се заключи, че същото не е разгледано от СГС поради липсата на ликвидност на активното вземане към момента на предявяване на възражението - 07.03.2018 г. Ето защо настоящият съдебен състав намира, че не е формирана сила на присъдено нещо с решение № 4687 от 12.07.2018 г. по отношение на възникналата впоследствие ликвидност на вземането на И. Г. в размер на общо 183 131.65 лв. Безспорно е, че до края на съдебното дирене пред СГС ликвидността на това активно вземане не е била настъпила. Последната е настъпила с постановяването на разпореждане от **13.11.2020 г.** по гр. дело № 49629/2009 г. на СРС за издаване на обратен изпълнителен лист срещу А. Ш. общо за сумата 183131.65 лева по реда на чл. 245, ал. 3 ГПК.

Поради изложените съображения и предвид твърденията в процесната искова молба по чл. 439 ГПК, че възражението за прихващане е упражнено след постановяване на решение № 4687 от 12.07.2018 г. по гр. дело № 6839/2011 г. на СГС, извънсъдебно с молбата от 17.11.2020 г., респективно при условията на евентуалност, че се предявява такова възражение по съдебен

ред със самата искова молба от 16.06.2022 г. по гр. д. №6327/2022 г. по описа на СГС, предявеният иск е допустим съгласно чл. 439, ал. 2 ГПК и следва да бъде разгледан по същество.

Относно основателността на предявения иск:

Институтът на прихващането е уреден в чл. 103 – чл. 105 ЗЗД, които разпоредби са материалноправни. Изискват се насрещни вземания за пари или еднородни заместими вещи. Необходимо е вземането на прихващания (активното вземане) да е изискуемо. Задължението на прихващания (пасивното вземане) може да не е изискуемо. Достатъчно е да е изпълняемо. След като по правило длъжникът може да изпълни преди срока (чл. 70, ал. 2 ЗЗД), той може и да прихване преди срока. Другата предпоставка е ликвидността. Тя е изискване само към активното вземане. **Ликвидно е активното вземане, определено по основание и размер, което е безспорно - установеното с влязло в сила решение или заповед за изпълнение или неоспореното от длъжника, срещу когото се прихваща.** Потестативното право на прихващане се осъществява чрез изявление на прихващания. За да породи предвидения в закона ефект – погасяване на насрещните вземания до размера на по-малкото, изявлението трябва да съдържа белезите, които индивидуализират всяко едно от тях по страни, основание и размер. Извършено извън процеса, т. нар. в практиката и доктрИ.та „извънсъдебно прихващане“, изявлението е безусловно. За да породи действие, трябва да достигне до адресата.

При извършено в процеса, т. нар. „съдебно прихващане“, изявлението е под условие, че предявеното с иска вземане ще бъде уважено. За да породи действие, съдът трябва да установи вземането по иска и осъществено право на прихващане. Когато изявлението за прихващане, извършено в процеса, е съчетано с оспорване на основанието на иска, възражението е евентуално. По него съдът се произнася, след като отхвърли останалите. Когато изявлението за прихващане, извършено в процеса, е единственото възражение, съдът вИ.ги се произнася по него, когато установи съществуването на пасивното вземане. Когато ответникът се позовава на погасителния ефект на изявление за прихващане, извършено извън процеса, а съдът приеме, че способът не се е осъществил, той следва да го разгледа като евентуално заявено възражение за съдебно прихващане. Съдът зачита правното действие на изявлението, когато правото на прихващане е осъществено в процеса, но и когато то се е осъществило извън процеса.

Материалноправното възражение за прихващане с ликвидно вземане по същността си е позоваване на правната промяна, каквото е и възражението за опрощаване и възражението за плащане след подаване на исквата молба или въззивната жалба. С това възражение не се променя спорният предмет, тъй като предявеното с него вземане вече е установено с влязло в сила съдебно решение или заповед за изпълнение, и съответно за доказване на възражението не е необходимо събиране на доказателства. При всички

положения обаче, когато е осъществено **съдебно** възражение за прихващане, това налага привнасяне на допълнителни факти и обстоятелства в предмета на доказване на съдебното производство, поради което в действащия ГПК е предвиден преклузивен срок за предявяване на съдебно прихващане с неликвидно (спорно) вземане и това е срокът по чл. 131, ал. 2, т. 5 и чл. 133 ГПК. Същото може да бъде направено най-късно с отговора на исковата молба и заявяването му по-късно, включително пред въззивния съд, е недопустимо. Възражението за прихващане може за първи път да се заяви и след срока за отговор, до края на съдебното дирене, включително и пред въззивния съд, ако се изразява в **материалноправно изявление** за компенсиране на две насрещни изискуеми и ликвидни вземания, при което те се погасяват до размера на по-малкото от деня, в който са били налице условията за компенсируемостта им. Ако насрещното активно вземане е спорно, възражението за прихващане не може да бъде заявено за първи път след срока за отговор, както и пред въззивната инстанция. В тази им част постановките на т. 6 и т. 12 от ТР № 1/2000 г. от 04.01.2001 г. по тълк. д. № 1/2000 г. на ОСГК на ВКС са актуални и при действието на ГПК /в сила от 01.03.2008 г./. Тези положения са изтъкнати в мотивите към **т. 4 от ТР от 09.12.2013 г. по тълк. дело №1/2013 на ОСГК на ВКС.**

В разглеждания случай осъщественото възражение за прихващане в хода на производството по гр. дело № 6839/2011 г. по описа на СГС от страна на И. Г., действаща чрез процесуалния си представител, е много след изтичане на срока за отговор на исковата молба на А. Ш.. Видно от съдебния протокол от проведеното о. с. з. по това дело на **07.03.2018 г.** процесуалният представител на ответника И. Г., в което съдебно заседание е отсъствал ищеца и неговия процесуален представител, е поискал при условията на евентуалност съдът да отхвърли иска като съобрази заплатената от И. Г. сума по изп. дело № 20108530400210 по описа на ЧСИ Г. Д. в общ размер на 183 131.65 лева. Към този момент това активно вземане не е било ликвидно, поради което видно от мотивите на постановеното решение № 4687 от 12.07.2018 г., с което искът е уважен изцяло (за 1/2 част от сумата, предмет на записа на заповед), напълно правилно и законосъобразно не е зачетено материалноправното възражение за прихващане на И. Г.. Сумата от 183 131.65 лева към момента на постановяване на съдебното решение не е била ликвидна (безспорна), поради продължилото повече от десет години бездействие от стана на И. Г. да реализира правата си по реда на чл. 245, ал. 3 ГПК. За по-голяма яснота следва да се посочи, че настоящият съдебен състав се налага да обсъжда правилността на решение № 4687 от 12.07.2018 г., което е влязло в сила на 26.04.2021 г. (потвърдено с решение № 1022 от 22.05.2020 г. по гр. д. № 48/2019г. по описа на САС, което пък не е допуснато до касационно обжалване с определение № 269/26.04.2021 г. на ВКС по т. д. № 1768/2020 г. на I т. о.), тъй като първоинстанционният съд по настоящото съдебно производство го квалифицира в мотивите на съдебното си решение като „грешка“ и „недопустимо“. Както вече беше посочено по отношение на

отказа да бъде уважено направеното на 07.03.2018 г. възражение за материалноправно прихващане от страна на И. Г. решение № 4687 от 12.07.2018 г. е правилно, защото е осъществено след срока по чл. 131, ал. 2, т. 5 и чл. 133 ГПК и се отнася до неликвидно активно вземане. Противна теза застъпена от първоинстанционния съд по настоящото производство е необоснована. На първо място от него не се отчита съществената разлика между съдебното и извънсъдебното възражение за прихващане, отразена в т. 4 от ТР от 09.12.2013 г. по тълк. дело №1/2013 на ОСГТК на ВКС. На второ място тезата на първоинстанционния съд не почива на конкретни обстоятелства по делото, като например той приема, че няма данни кога е заявено възражението за прихващане от И. Г. по гр. дело № 6839/2011 г., а такива са налице в съдебния протокол от проведеното о. с. з. по това дело на 07.03.2018 г. На трето място и към този момент - 07.03.2018 г., активното вземане на И. Г. е било погасено по давност, поради бездействието ѝ да го упражни.

При всички положения за разрешаване на настоящият съдебен спор съдът следва да изхожда от твърденията на страните. Самата ищца И. Г. твърди, че на 17.11.2020 г. с нарочно молба, адресира до съдебния изпълнител по изп. дело № 702/2020 г. и до А. Ш. е упражнила материалното си потестативно право на прихващане. Поради това настоящият съдебен състав следва да прецени дали към този момент активното вземане е ликвидно, изискуемо и дали е погасено по давност, каквито възражения има от носителя на пасивното вземане - А. Ш..

Относно момента на възникване, изискуемостта и относно ликвидността на това активно вземане следва ясно да се посочи, че са неправилни твърденията на процесуалния представител на И. Г., че значение за тези качества на това вземане има премияването от установителен към осъдителен иск в производството по гр. дело № 6839/2011 г. по описа на СГС. В тази насока се явява напълно незаконосъобразно твърдението, че до влизане в сила на постановеното определение от 19.10.2017 г., с което съдът по гр. дело № 6839/2011 г. е прекратил производството по иска по чл. 422 ГПК и е указал на ищца А. Ш. да премине към осъдителен иск, И. Г. не могла да се снабди с обратен изпълнителен лист за своето вземане. На първо място видно е от съдържанието на посоченото определение от 19.10.2017 г., намиращо се на л. 43 от първоинстанционното дело, че с него няма прекратяване на производство, а исковата молба на основание чл. 129, ал. 2 вр. с чл. 127, ал. 1, т. 4 и т. 5 ГПК е била оставена без движение. Освен това между вида на предявения иск гр. дело № 6839/2011 г. по описа на СГС от А. Ш. и активното вземане, респективно правото по чл. 245, ал. 3 ГПК, в разглеждания случай няма пряка връзка на зависимост.

По отношение на активното вземане на ищцата И. Г. следва да се посочи, че то възникнало в правния мир с постановяване на определението от **18.05.2010 г.** по ч. гр. д. № 5424/2010 г. по описа на СГС. С него съдът е приел възражението на И. Г. по чл. 423 ГПК, **като е обезсилил заповедта за**

незабавно изпълнение и издадения изпълнителен лист от 11.02.2010 г. Причината да бъде обезсилена издадената заповед за незабавно изпълнение и издадения изпълнителен лист от 11.02.2010 г. е липсата на обичайно местопребиваване на длъжника И. Г. на територията на Република България към момента на подаване на заявлението по чл. 417 ГПК съгласно действащата към този момент редакция на чл. 423, ал. 1, т. 2 ГПК. Определението на СГС не е подлежало на обжалване, макар в него да е посочено нещо различно. Това е мотивирало А. Ш. да го стори безуспешно, което е видно от определение № 826/26.11.2010 г. на ВКС, ч. гр. д. № 888/2010 г. и определение № 174 от 07.03.2011 г. на ВКС, I т. о. по ч. т. д. № 50/2011 г., което неговите частни жалби са оставени без разглеждане. Ето защо най-късно процесното активно вземане е възникнало на **07.03.2011 г.**, когато е станало безспорно, че е обезсилена заповедта за незабавно изпълнение и издадения изпълнителен лист. От този момент И. Г. бездейства до постановяването на разпореждане от **13.11.2020 г.** по гр. дело № 49629/2009 г. на СРС на основание 245, ал. 3 ГПК за издаване на обратен изпълнителен общо за сумата 183131.65 лева, принудително събрана по изп. дело № 210/2010 г. по описа на ЧСИ А. Д., образувано въз основа на обезсилените заповед за изпълнение по чл. 417 ГПК и изпълнителен лист по същото заповедно производство. Правото ѝ да иска връщане на **събраната на отпаднало основание сума** по изпълнителното дело представлява облигационно вземане, което се погасява с изтичането на петгодишна давност съгласно чл. 110 ЗЗД вр. с чл. 114, ал. 2 ЗЗД. Това право е възникнало най-късно на 07.03.2011 г., когато става категорично ясно, че е обезсилена издадената заповед за незабавно изпълнение и изпълнителен лист и поради бездействието на неговия носител е погасено по давност най - късно след **08.03.2016 г.** Принципно допустимо е да се извърши прихващане с погасено по давност вземане съгласно чл. 103, ал. 2 ЗЗД, но при спазване на съответните специални изисквания - само ако прихващането е било възможно преди изтичането на давността.

Основният спорен правен въпрос по настоящото дело е дали са налице предпоставките на чл. 103, ал. 2 ЗЗД за извършване на прихващане с погасеното по давност активно вземане на И. Г.. В тази насока включва ли се като едно от изискванията - активното вземане да е било ликвидно преди изтичане на давността. Следва категорично да се заключи в случая, че активното вземане е възникнало с обезсилването на заповедта за незабавно изпълнение и изпълнителния лист – с постановяване на влязло в сила най-късно на 07.03.2011 г. определение по чл. 423 ГПК, постановено по гр. дело № 5424/2010 г. на СГС. Тогава се поражда правото на ищцата да иска връщане на събраните суми на отпаднало основание по изпълнителното дело, доколкото изпълнителното основание е обезсилено. Това право може да се упражни чрез снабдяване с разпореждането по чл. 245, ал. 3 ГПК на съда по заповедното производство - СРС, за събраните суми по допуснатото по реда на чл. 417 ГПК предварително изпълнение и за разноските в изпълнителното

производство. В тази насока са дадените задължителни разяснения в **т. 11в и 13 от Тълкувателно решение № 4 от 18.06.2014 г. по тълк. дело № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС**. Там детайлно са разяснени хипотезите на издаване на обратен изпълнителен лист при заповедно производство и компетентния да го издаде съд. От данните по процесното съдебно производство става ясно, че до постановяване на разпореждането от 13.11.2020 г. по чл. 245, ал. 3 ГПК на съда по заповедното производството активното вземане е спорно, длъжникът по него го оспорва, включително и понастоящем, поради което следва да се направи извод, че неговата ликвидност е настъпила най-рано на 13.11.2020 г.

Според настоящият съдебен състав в съдебната практика на ВКС липсва категорично и единно становище за предпоставките за прихващане с погасено по давност активно вземане, уредени в чл. 103, ал. 2 ЗЗД. Безспорно е, че тези предпоставки не са налице, когато пасивното вземане е възникнало след като активното е било вече погасено по давност. Спорно е дали следва за прихващане по реда на чл. 103, ал. 2 ЗЗД активно вземане да е било ликвидно и изискуемо преди изтичането на давностния срок за упражняването му. Според съдебната практика на ВКС до постановяване на ТР № 2 от 18.03.2022 г. по тълк. д. № 2/2020 г. на ОСГТК на ВКС, (например решение № 113 от 09.07.2013 г. по гр.дело № 1274/2013 г., II гр. о.; решение №35/25.07.2017 г. по т. д.№ 3164/2015 г., I т. о.; решение № 135 от 7.06.2019 г. по гр.д. № 4273/2018 г. IV г. о. и др.), необходимо е всички предпоставки по чл. 103, ал. 1 ЗЗД да са налице, включително активното вземане да е ликвидно към момента преди изтичане на давността, за да може да се приложи чл. 103, ал. 2 ЗЗД. Това разбиране е изоставено след постановяването на ТР по тълк. д. № 2/2020 г. на ОСГТК на ВКС. Застъпва се тезата, че за приложението на чл. 103, ал. 2 ЗЗД не е необходимо активното вземане да е ликвидно преди изтичане на давността, а само да може да настъпи прихващане преди да е изтекла давността – да е било изискуемо активното вземане тогава, като ликвидността може да се установи с решение в последствие. В този смисъл е например решение №50160/13.02.2023 г. по т. д. № 1391/2021 г., II т. о. Изложени са съображения, че изводът за обратното действие на прихващането произтича пряко от чл. 104, ал. 2 ЗЗД, който не разграничава извънсъдебното от съдебното прихващане, а такова разделяне не се прави и в чл. 298, ал. 4 ГПК. Допълнителен аргумент за обратното действие на погасителния способ произтича и от възможността да се прихване с погасено по давност вземане, когато пасивното вземане е възникнало преди да изтече давностният срок за вземането на прихващания (чл. 103, ал. 2 ЗЗД). Посочено е, че ако се приеме, че при съдебното прихващане погасителният ефект настъпва с влизане в сила на решението, с което възражението е уважено, защото тогава се осъществява изискването за ликвидност на активното вземане, този момент трябва да се възприеме за най-ранния, в който прихващането е могло да се извърши. При съдебно прихващане с активно вземане, което е погасено по давност, още при въвеждане на възражението, влизането на решението в сила в И.г.и ще следва по време момента на изтичане

на давностния срок. Това обстоятелство би изключило всяка възможност за съдебно прихващане с погасено по давност вземане и поради това се намира в противоречие с чл. 103, ал. 2 ЗЗД. Като основание за изложените съображения се сочат решаващите мотиви и задължителните разяснения, дадени в ТР № 2/2020 г. от 18.03.2022 г. по тълк. дело № 2/2020 г. на ОСГТК на ВКС, по въпроса за момента, от който поражда действие предявеното чрез възражение в процеса изявление за прихващане и дали спрямо това възражение е приложима разпоредбата на чл. 103, ал. 2 ЗЗД. При оспорване на настъпилия погасителен ефект на прихващането, както е разглеждания случай, съдът дължи проверка на всяка една от материалноправните предпоставки на компенсацията, включително относно размерите на активното и пасивното вземане.

С оглед на гореизложеното настоящият съдебен състав намира, че в разглеждания случай са налице предпоставките на чл. 103, ал. 2 ЗЗД за извършване на прихващане с погасеното по давност вземане по отношение на част от пасивното вземане на А. Ш. в размер на 293 070 лв., дължимо от И. Г. по издаден от нея запис на заповед от 23.12.2008 г. Действително половината от това пасивно вземане също е погасено по давност съгласно чл. 531, ал. 1 ТЗ вр. с чл. 537 ТЗ с изтичането на тригодишен давностен срок, считано от датата на падежа съгласно записа на заповед – 01.11.2009 г. Предвид материалноправния характер на института на прихващане следва да бъде зачетен за целите на чл. 103, ал. 2 ЗЗД целият размер на пасивното вземане по записа на заповед, а не само съдебно установеният такъв. Незаконосъобразно и несправедливо ще бъде да се допусне прихващане с погасено по давност активно вземане, а да не се зачете пълния дължим размер на пасивното вземане по записа на заповед, включително погасената по давност негова част. Действието на прихващането вИ.ги настъпва с обратна сила, а именно от първия ден, в който е можело да се извърши - когато активното вземане е станало изискуемо, а пасивното – поне изпълняемо, като двете насрещни вземания се смятат погасени до размера на по-малкото от тях от деня, в който прихващането е могло да се извърши - чл. 104, ал. 2 ЗЗД. В разглеждания случай активното вземане е възникнало на 18.05.2010 г., когато е постановено определението по ч. гр. д. № 5424/2010 г. по описа на СГС, с което е обезсилена заповедта за незабавно изпълнение и издадения изпълнителен лист от 11.02.2010 г. От този момент - **18.05.2010 г.** И. Г. е могла да извърши прихващане с него по отношение за задължението си по записа на заповед от 23.12.2008 г. Пасивното вземане, с което се прихваща е в размер на 293 070 лева и е с настъпил падеж на **01.11.2009 г.** Необосновано и неправилно първоинстанционният съд е приел, че следва да се прихваща само с размера на съдебно признатата част на пасивното вземане. В тази насока определящо е не с какъв размер на пасивно вземане И. Г. желае да прихване, а действителният установен размер от съда на вземането на А. Ш.. Когато съдът прилага законът той следва да подхожда безпристрастно и да зачита правата и законните интереси и на двете страни в процеса. След като е

възможно да се прихване с погасено по давност активно вземане, на още по-голямо основание е възможно да се прихване и с погасено по давност пасивно вземане. Съгласно чл. 9 ГПК действително съдът трябва да осигурява на страните равна възможност да упражняват предоставените им права. Той прилага закона еднакво спрямо всички. Освен това към 18.05.2010 г., от който момент е могло да се извърши процесното прихващане, пасивното вземане в размер на 293 070 лева е било възникнало (падеж на 01.11.2009 г.), но е не е било погасено по давност. Изложените аргументи налагат заключението, че осъществено от И. Г. прихващане най-късно в настоящия съдебен процес, е породило погасителното си действие на 18.05.2010 г., като е погасено за сумата от 183 131.65 лева пасивното вземане, или останала е непогасена част в размер на **109 938.35 лева**. Този размер е дължим в полза на А. Ш., след осъществено прихващане и за този размер предявеният иск с прано основание чл. 439, ал. 1 ГПК следва да бъде отхвърлен като неонователен. Поради изложеното искът на И. Г. следва да бъде уважен за сумата от 36 596.65 лева (146 535 - 109 938.35), а в останалата предявена част да бъде отхвърлен като неоснователен.

По насрещната въззивна жалба:

Същата се явява неоснователна, тъй като за прихващането с пасивното вземане за сумите (в размер на 9 356.40 лева, представляваща такси и разноски по изп. лист от 13.05.2021 г. и изп. лист от 26.04.2022 г., както и сумата в размер на начислените такси и разноски за събирането на вземането в производството по изп. дело № 202007810400702 по описа на ЧСИ Д.), не са налице условията на чл. 103, ал. 2 ЗЗД, а именно към момента на възникване на пасивното вземане, активното е било отдавна погасено по давност. В тази насока изводите на първоинстанционния съд са правилни и обосновани. Несъстоятелни са, както вече беше посочено, твърденията на процесуалния представител на И. Г., че нейното активно вземане не е погасено по давност, тъй като до 26.10.2017 г. същата не е могла да поиска издаването на обратен изпълнителен лист. Освен това издаването на обратен изпълнителен лист няма отношение към възможността да се прихване, а е само предпоставка да се събере вземането по принудителен ред.

Следващото обстоятелство, което води до неоснователност на насрещната въззивна жалба, е уваженото възражение за прихващане и резултата от него – пасивното вземане по записът на заповед е по-голямо от активното с 109 938.35 лева.

Тъй като правният извод, до който настоящата съдебна инстанция достига, съвпада частично с крайните правни съждения на първоинстанционния съд, въззивната жалба на А. Д. Ш. следва да бъде уважена частично и в обжалваната от него част решението следва да бъде отменено отчасти – предявеният иск отхвърлен и за сумата от 109 938.35 лева, респективно насрещната въззивна жалба да бъде оставена без уважение, а в обжалваната отхвърлителна част решението да бъде потвърдено.

По разноските:

Предвид изходът на въззивното производство следва да бъде преразгледан въпросът за дължимите съдебни разноски в първоинстанционното производство. Ищцата на основание чл. 78, ал. 1 ГПК има право на размера на сторените от нея разноски - 11 814.06 лева съобразно уважената част от иска (36 596.65 лева). Това означава, че претенцията ѝ за разноски е основателна за сумата от 2777.43 лева. Ответникът на основание чл. 78, ал. 3 ГПК има право на размера на сторените от него разноски - 9 900 лева съобразно отхвърлената част от иска (119 294.75 лева). Това означава, че претенцията му за разноски е основателна за сумата от 7575.90 лева. По компенсация ищцата дължи на ответника – 4798.47 лева.

С оглед изхода на правния спор пред въззивната инстанция и на основание чл. 78, ал. 1 и ал. 3 ГПК във вр. с чл. 273 ГПК, на страните следва да бъде присъдени разноски за въззивната инстанция. Техните процесуални представители не са направили възражения по чл. 78, ал. 5 ГПК, поради което съдът не следва да преценява въпроса за евентуална прекомерност. А. Д. Ш. претендира 2930.70 лева за държавна такса и 7500 лева за заплатено адвокатско възнаграждение или общо 10 430.70 лева, от които съобразно изхода на въззивното производство му е дължима сумата от 7982 лева. И. Г. претендира 187.13 лева за държавна такса и 13062.79 лева за заплатено адвокатско възнаграждение или общо 13 249.92 лева, от които съобразно изхода на въззивното производство ѝ е дължима сумата от 3110.50 лева. По компенсация И. Г. дължи на А. Д. Ш. – 4871.50 лева.

Воден от изложеното, Апелативен съд – София

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение от 07.06.2023 г. по гр. д. №6327/2022 г. по описа на Софийски градски съд **в частта**, с която е признато на основание чл. 439, ал. 1 ГПК по иска предявен от И. Г., ЕГН *****, срещу А. Д. Ш., ЕГН *****, че ищцата не дължи на ответника, поне считано от 18.06.2010 г., сумата от 146 535 лева, ведно със законната лихва, считано от 27.05.2011 г. до окончателното ѝ изплащане, представляваща част от задължение по запис на заповед от 23.12.2008 г., присъдена с влязло в сила решение № 4687 от 12.07.2018г. по гр. дело № 6839/2011г. на СГС, потвърдено с решение № 1022 от 20.05.2020 г. по гр.д. №48/2019г. на САС, за която сума е издаден изпълнителен лист от 28.07.2020 г., въз основа на който е образувано изп. дело № 202007810400702 по описа на ЧСИ Г. Д., както и **в частта**, с която са присъдени сторените в първоинстанционното производство съдебни разноски, като вместо това постановява:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл. 439, ал. 1 ГПК, че И. Г., ЕГН *****, не дължи на А. Д. Ш., ЕГН *****, сумата от **36 596.65 лева**, ведно със законната лихва, считано от 27.05.2011 г. до

окончателното ѝ изплащане, която сума е част от вземането от 146 535 лева, ведно със законната лихва, считано от 27.05.2011 г. до окончателното му изплащане, за което е издаден изпълнителен лист от 28.07.2020 г. по гр. дело № 6839/2011 г. на СГС, въз основа на който е образувано изп. дело № 202007810400702 по описа на ЧСИ Г. Д., като сумата от 36 596.65 лева, ведно със законната лихва, считано от 27.05.2011 г. до окончателното ѝ изплащане, не се дължи поради упражнено на основание чл. 103, ал. 2 ЗЗД прихващане между възникнало в полза на И. Г. активно вземане за сумата от 183 131.65 лева и пасивно вземане в полза на А. Д. Ш. за сумата от 293 070 лева.

ОТХЪРЛЯ като неоснователен предявения иск на основание чл. 439, ал. 1 ГПК за установяване, че И. Г., ЕГН *****, не дължи на А. Д. Ш., ЕГН *****, сумата от **109 938.35 лева**, ведно със законната лихва, считано от 27.05.2011 г. до окончателното ѝ изплащане, която сума е част от вземането от 146 535 лева, ведно със законната лихва, считано от 27.05.2011 г. до окончателното му изплащане, за което е издаден изпълнителен лист от 28.07.2020 г. по гр. дело № 6839/2011 г. на СГС, въз основа на който е образувано изп. дело № 202007810400702 по описа на ЧСИ Г. Д..

ОСЪЖДА И. Г., ЕГН *****, да заплати на А. Д. Ш., ЕГН *****, сумата от **4798.47 лева**, представляваща сторени разноси във първоинстанционното производство по гр. д. №6327/2022 г. по описа на Софийски градски съд съобразно изхода на делото и по компенсация.

ПОТВЪРЖДАВА в останалата обжалвана част решение от 07.06.2023 г. по гр. д. №6327/2022 г. по описа на Софийски градски съд, с която е отхвърлена исковата претенцията за признаване на недължимост от страна на И. Г. на сумата в размер на 9 356.40 лева, представляваща такси и разноси по изпълнителен лист от 13.05.2021 г. и изпълнителен лист от 26.04.2022 г., както и на сумата в размер на начислените такси и разноси за събирането на вземането в производството по изп. дело № 202007810400702 по описа на ЧСИ Д..

ОСЪЖДА И. Г., ЕГН *****, да заплати на А. Д. Ш., ЕГН *****, сумата от **4871.50 лева**, представляваща сторени разноси във въззивното производство по в. гр. д. №2953/2023 г. по описа на Софийски апелативен съд съобразно изхода на делото и по компенсация.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния касационен съд по правилата на чл. 280 ГПК в 1-месечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____